

grønne afgifter, f.eks. CO₂-afgiften, dels om en række andre erhvervsskatter. I forlængelse af formiddagens debat: Vi kommer nok ikke i øjeblikket ret meget længere ved at sætte selskabsskatten ned, for den er på et gunstigt lavt niveau i Danmark. Men der er en række andre små og store skattebelastninger på erhvervslivet, som er til utrolig stor gene for de pågældende. Vi synes, at man bør tage hul på det og ganske uideologisk erkende, at de få penge, staten får ind på de konti, er nogle dårlige penge i betragtning af, hvilken bremsende effekt det har på erhvervslivets udvikling.

Så er der også nogle områder, hvor vi mener, at man bør tage fat med egentlige forbedringer. Vi vil ikke længere være med til, at der er så mange mennesker, der ikke kan blive behandlet ordentligt på vores sygehuse. Det gælder både dem, der står på venteliste, dem, der er så heldige at komme gennem ventelisten, men må ligge på gangene eller andre steder, så brandmyndighederne må forlange dem fjernet. Det vil vi ikke længere være med til. Derfor ønsker vi på det punkt en særlig tæt dialog med regeringen om at få det løst.

Det, der har glædet os allermest i den seneste tid, er, at der er flere nu, der tør diskutere det emne, der hedder arbejdsreglerne, emnet overenskomster og emnet arbejdstilrettelæggelse på hospitalerne. Da Fremskridtspartiet første gang begyndte at diskutere det for 5-6 år siden, blev vi betragtet som pariaer, der bare var ude på at genere de overenskomster, der var indgået. Nu er det desværre gået så galt, at der er flere, der har fået øjnene op. Men bedre sent end aldrig, og derfor synes vi, det er et tema, vi bør tage op selv om det koster nogle penge, hvis vi skal have ændret på de mange års fejlagtige ledelse og styring af mange af vores sygehuse og ændret den måde, arbejdet er blevet afviklet på. De penge må findes, og de må afsættes, så de syge kan få en fornuftig behandling. Vi glæder os over, at sundhedsministeren i den forbindelse er parat til at gøre brug af private klinikker og hospitaler; det skulle da også lige mangle andet, når de har kapacitet til rådighed.

Så har vi et hængeparti i forhold til de ældre. Under valgkampen var der ikke grænser for, hvad de politiske partier var parat til at love at der skulle ske inden for ældreområdet. Vi synes ikke, det bare skal blive ved ordene og retorikken fra valgkampen; vi må have omsat det til konkret handling, og derfor vil dét være det næste tema, vi ønsker at tage op under finanslov-

forhandlingerne. Parallelt med det har vi anmeldt en forespørgsel, hvor partierne får mulighed for at stå ved de mange valgkampsløfter.

Endelig har vi et særligt ønske, hvad angår mange af de handicappede; vi mener, at et samfund som det danske med den rigdom, vi har, også må afsætte nogle af de teknologiske ressourcer som f.eks. mobiltelefoner og elektroniske anordninger til at styre hjemmene osv., sådan at de, der må betragtes som nogle af de absolut svageste i vores samfund, kan få deres livsindhold og velfærd forbedret. Derfor mener vi også, at der på de konti bør afsættes nogle ekstra midler.

Hvordan skal det her så finansieres? Dér er vi – modsat mange andre partier i Folketinget – ikke bange for at stille os op og sige: Det koster altså nogle besparelser andre steder; der er altså nogle steder, hvor vi må sige nej, der er nogle steder, hvor vi må reducere, og det er vel uanset, hvor det er henne. Uanset hvor få midlerne er, er der selvfølgelig nogle, der bliver utilfredse, for folk opfatter deres velfærdsgoder som velerhvervede rettigheder.

Men dér må Folketinget udvise det fornødne politiske mod og sige: Der er altså nogle ting, vi ikke længere har råd til, der er nogen ting, som ikke længere kræver offentlig finansiering, der er en masse interesseorganisationer osv., som tror, det er en velerhvervet rettighed, at de er på finansloven med et tilskud. Men det er jo ikke nogen naturlov, at de skal have det tilskud, og derfor kunne man gå ind og overveje at fjerne det.

Derudover mener vi, at der på store temaområder som ulandsbistand bør være en diskussion: Er Danmark et mindre demokratisk eller et mindre humanitært land, fordi vi betaler den samme ulandsbistand i 1995, som vi gjorde i 1990? Nej, vel er vi ej, vi var jo ikke inhumane eller på anden vis et udemokratisk land i 1990, og derfor kan vi godt stoppe op og sige: Nu har vi ikke råd til at bruge så mange ressourcer til folk ude omkring i verden, når der samtidig er danskere, der har det så dårligt.

Disse og mange flere temaer glæder vi os til at forhandle og diskutere med finansministeren, så vi kommer med glæde til det første møde på mandag. Derefter håber vi på, at regeringen er interesseret i en dialog med Fremskridtspartiet om nogle af de nævnte temaer. Vi er i hvert fald indstillet på at gå i gang med de forhandlinger. Det er ikke sikkert, at det ender med, at vi så stemmer for finansloven, men det kunne være,